

(Kort bemærkning).

Jens Heimbürger (KF):

Jeg ved ikke, om jeg vil sige, at jeg desværre ikke er socialrådgiver. Det er ikke sikkert, jeg vil være god til det, men så kunne jeg stå og opremse hele serviceloven.

Det er jo ikke sådan, at der kun eksisterer denne enkelte lovgivning for de her mennesker, som er i nød. Der er jo tonsvis af andre muligheder inden for det offentlige system, hvor disse familier kan understøttes. Så det er jo den vifte af muligheder, der skal være med til, at vi får brudt den sociale arv. Det er ikke kun det her forslag.

Villy Søvnald (SF):

Hovedkonklusionen på lovforslaget er for SF's vedkommende, at vi bevæger os i den rigtige retning ved at tillægge barnets ret til beskyttelse i de tilfælde, hvor forældremyndigheden ikke evner det, større vægt.

Jeg har selv som kommunalbestyrelsesmedlem deltaget i 11 år i afgørelser om tvang og har været dommer i Vestre Landsret, og inden man nu bliver alt for rørstrømsk om familieforholdene, var det måske klogt lige at huske, hvad det er for børn, vi taler om. Det er børn, der har været udsat for seksuelle overgreb. Det er børn, om hvem vi har fået en anmeldelse af vold fra en skadestue. Det er sager, hvor misbrug gør, at forældreevnen er væk, eller det er sager, hvor sygdom gør, at forældreevnen er væk. Det er formentlig 90 pct. af de fjernelser, vi taler om.

Og dér tror jeg, at hele Folketinget – og det synes jeg er det gode i den nuværende situation – er enig i, at her har vi en helt gennemgående pligt til at beskytte de børn.

Samtidig tror vi også på, at man bør understrege familiens ret, og det også det, man forsøger i lovforslaget, for det her er jo det mest vidtgående indgreb, man overhovedet foretager over for familien. Derfor er det også afgørende, at retssikkerheden er stor, når man gør det her.

Fra SF's side er vi enige i det, der drejer sig om barnets bedste, det tidlige indgreb; vi er enige i tankerne om underretning ved flytning, så vi undgår de der sager, hvor nomadefamilier flytter, når et indgreb nærmer sig; og vi er enige i støtten til forældre. Vi vil også godt gå videre end lovforslaget med hensyn til en mere målrettet støtte til familier.

Vi er betænkelige ved overvejelsesperioden, der lægges ind ved hjemgivelse. Vi er betænkelige ved at udglatte skellet mellem tvang og fri-

villighed. Jeg anerkender og tror bestemt, at hensigten er god, men prisen er, at man risikerer, at nogle vil være betænkelige ved det frivillige indgreb, hvis de ikke længere har styr på, hvornår det bevæger sig til et tvangsmæssigt indgreb. Så det vil vi være optaget af under udvalgsbehandlingen.

Vi er enige i, at kontinuitet skal understreges. Det ville i alt fald i en enkelt nærliggende sag – jeg tænker på jordanersagen – formentlig have betydning, at man ville have lagt vægt på kontinuiteten frem for underlige retspolitiske fundringer.

Vi er enige i betragtningerne om genbehandlingerne i lovforslaget. Vi er for så vidt enige i efterværn. Dér undrer det os, at der er kappet et år af. Det bryder vi os ikke om, og det er vi ikke enige i, men det vender vi tilbage til under udvalgsbehandlingen.

Jeg har så på SF's vegne et ønske om, at det her, synes jeg, gode arbejder, der har været med det her lovforslag, ikke sluttet her, men at vi prøver at fortsætte det efterfølgende, og vi vil meget gerne være med til at understrege det i betækningsform og noget af det også ved selve lovgivningen.

Og nu tænker jeg på en gammel sang, der lyder: »Hvis vi først får lavet verden god for voksne, skal den også blive god for børn.« Det tror jeg stadig gælder. Derfor hedder opgaven vel stadig væk at forebygge og forebygge og forebygge og forebygge. Det bliver vi bare aldrig færdige med, men jeg synes, vi har en pligt til at prøve at overveje videre, hvordan vi kan gøre dét.

Det andet, vi har pligt til at overveje, er ressourceudfordringen. Når vi anbringer tidligere og i længere forløb og laver efterværn, behøver man ikke at have matematik langt over grundkursus for at forstå, at vi kommer til at mangle pladser. Det gør vi nemlig allerede i dag. Den diskussion er vi nødt til at forholde os til, ikke nødvendigvis i forbindelse med lovvedtagelsen, men i forbindelse med betænkningen.

Vi er også nødt til at diskutere, hvordan man kan behandle sager ordentligt, hvis man f.eks. i en kommune sidder med 120 børnesager. Det kan man nemlig ikke. Det er fuldstændig umuligt. Jeg forestiller mig ikke, at Folketinget vil lovgive om, at man højst må have 30, men jeg forestiller mig måske, at vi i betænkningen kunne sige noget om en meget grundig faglig revision, der sikrer et højt fagligt indhold i sagernes behandling.